

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan - Karasińska

Protokolant: sekr. sądowy Marta Jachacy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 czerwca 2022 r. w Warszawie

sprawy J. K., I. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o stwierdzenie wygaśnięcia decyzji w przedmiocie przeniesienia odpowiedzialności za zobowiązania z tytułu nieopłaconych składek

na skutek odwołania J. K., I. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.:

z dnia 19 sierpnia 2021 r. znak: (...) (decyzji dotyczącej J. K.)

z dnia 19 sierpnia 2021 r. znak: (...) (decyzji dotyczącej I. W.)

1. oddała odwołania;
2. odstępuje od obciążenia odwołujących się J. K. i I. W. kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W..

UZASADNIENIE

J. K., w dniu 20 września 2021 r. (data stempla pocztowego) oraz I. W. („skarżący”), w dniu 20 września 2021 r. złożyli do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji z dnia 19 sierpnia 2021 r., nr: (...) (...) (...) /250.

Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 219 k.p.c. połączył powyższe odwołania celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia i prowadzi je pod wspólną sygnaturą VII U 1459/21

W uzasadnieniu odwołania skarżący wskazali, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. ((...), „organ”) zaskarżoną decyzją odmówił stwierdzenia wygaśnięcia decyzji z dnia 30 grudnia 2008 r. nr (...) i decyzji z dnia 22 czerwca 2012 r. nr (...).

W ocenie skarżących decyzja z dnia 19 sierpnia 2021 r. powinna zostać zmieniona poprzez stwierdzenie wygaśnięcia ww. decyzji z dnia 30 grudnia 2008 r. oraz z dnia 22 czerwca 2012 r., gdyż:

1) narusza ona treść art. 162 § 1 pkt 1 i 3 kpa w związku z art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych ze względu na oparcie skarżonej decyzji na błędnej tezie, że na dzień wydania decyzji decyzje objęte wnioskiem były przedmiotem postępowania odwoławczego, co mogło mieć wpływ na wynik sprawy,

2) narusza ona treść art. 59 § 1 pkt 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa w zw. z art. 31 i art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 162 § 1 pkt 1 i 3 kpa poprzez ich niezastosowanie, mimo że składki, których dotyczyły ww. decyzje z dnia 30 grudnia 2008 r. oraz z dnia 22 czerwca 2012 r. uległy przedawnieniu, co mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Skarżący w uzasadnieniach swoich odwołań wyjaśnili, że złożyli do organu wnioski o stwierdzenie wygaśnięcia decyzji z dnia 30 grudnia 2008 r. nr (...) i decyzji z dnia 22 czerwca 2012 r. nr (...), wskazując, że stały się one bezprzedmiotowe ze względu na przedawnienie należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, których dotyczyły ww. decyzje. Jak wskazali Skarżący, zgodnie z art. 162 § 1 pkt 1 kpa, organ stwierdza wygaśnięcie decyzji, jeśli stała się ona bezprzedmiotowa, a stwierdzenie wygaśnięcia jest nakazane przez przepis prawa, leży w interesie społecznym lub w interesie strony. W ocenie skarżących przedawnienie należności sprawia, że przestało istnieć roszczenie ZUS o ich zapłatę przez skarżących, co przesądza o bezprzedmiotowości decyzji. Co więcej, skarżący wskazali, że stwierdzenie wygaśnięcia ww. decyzji jest zgodny z interesem strony – pozwoli bowiem na przyśpieszenie postępowania w sprawie, gdyż nie będzie konieczne wszczynanie egzekucji, na etapie której mogłaby zostać podniesiony zarzut przedawnienia. Stwierdzenie wygaśnięcia decyzji w ocenie skarżących pozwoli na ochronę ich interesów poprzez bardziej efektywne i sprawne działanie w sprawie.

Skarżący wskazali w odwołaniu, że nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem wyrażonym przez ZUS w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym nie jest możliwe stwierdzenie wygaśnięcia ww. decyzji ze względu na toczące się wobec tych decyzji postępowanie odwoławcze. Wynika to z faktu, że termin pomiędzy doręczeniem wyroku sądu II instancji a datą graniczną na wniesienie skargi kasacyjnej nie może być uznany jako element postępowania odwoławczego od decyzji. W ocenie skarżących postępowanie odwoławcze kończy się w momencie wydania prawomocnego wyroku właściwego sądu po rozpoznaniu odwołania w obu instancjach sądowych.

W odniesieniu do drugiego z zarzutów skarżący wskazali, że należności składkowe, których dotyczyły decyzje z dnia 30 grudnia 2008 r. nr (...) i z dnia 22 czerwca 2012 r. nr (...) wygasły wobec upływu czasu. Zgodnie z art. 24 ust. 5d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przedawnienie należności z tytułu składek wynikających z decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej lub następcy prawnego następuje po upływie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym decyzja została wydana. ZUS wydał decyzję nr (...) w dniu 30 grudnia 2008 r. W konsekwencji doszło do przedawnienia należności z tytułu składek po upływie 5 lat, a więc po upływie 31 grudnia 2013 r. Natomiast zobowiązania spółki wygasły w dniu 28 grudnia 2016 r.

Wobec powyższych okoliczności skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie jej wygaśnięcia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołań na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie od decyzji z dnia 19.08.2021 r. nr (...) (...) (...) /250 ZUS wskazał, że przedawnienie zobowiązania składkowego po wydaniu decyzji jest okolicznością, która może i powinna być uwzględniona, ale jedynie w postępowaniu egzekucyjnym. Do stwierdzenia wygaśnięcia decyzji zgodnie z wnioskiem skarżących w ocenie ZUS nie mogło dojść na etapie poprzedzającym postępowanie egzekucyjne.

Ponadto, w ocenie organu, w przedmiotowym przypadku stwierdzenie wygaśnięcia decyzji z powodu przedawnienia należności z niej wynikającej byłoby przedwczesne, gdyż postępowanie w sprawie wygaśnięcia decyzji może być prowadzone jedynie wówczas, gdy bezsporne jest występowanie tej decyzji w obrocie prawnym, a trwające spory dotyczące wadliwych w ocenie odwołujących się decyzji powinny być najpierw zakończone. Wynika to z faktu, że gdy strona kwestionuje prawidłowość decyzji w trybie odwoławczym (lub innym trybie wzruszenia decyzji) to nie można uznać, że leży w interesie społecznym lub interesie strony stwierdzenie jej wygaśnięcia.

Skoro skarżący wnosząc odwołanie ma interes prawny w tym, aby w ogóle obalić wydaną decyzję, to nie może mieć jednocześnie interesu w tym, aby w trakcie trwania postępowania odwoławczego zostało stwierdzone wygaśnięcie takiej decyzji. Jak wskazał ZUS, w chwili złożenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia decyzji skarżącym przysługiwało prawo wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku sądu II instancji w przedmiocie prawidłowości decyzji z dnia 30 grudnia 2008 r. nr (...) i z dnia 22 czerwca 2012 r. nr (...). Zatem, stwierdzenie wygaśnięcia ww. decyzji byłoby w ocenie ZUS przedwczesne.

W odniesieniu do kwestii przedawnienia należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne organ wskazał, że określone w decyzjach z dnia 30 grudnia 2008 r. nr (...) i z dnia 22 czerwca 2012 r. nr (...) należności uległy przedawnieniu w dniu 28 grudnia 2016 r. Taki termin przedawnienia należności wynika w ocenie organu z art. 24 ust. 5c ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym ogłoszenie upadłości spółki przerywa bieg terminu przedawnienia. Jak wskazał organ, upadłość (...) Sp. z o.o. została ogłoszona postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy Wydział XVII Gospodarczy z dnia 6 sierpnia 2003 r. Natomiast postępowanie o zakończeniu postępowania upadłościowego wydane 26 października 2006 r. uprawomocniło się 27 grudnia 2006 r. Stąd przedawnienie niezaspokojonych w toku postępowania upadłościowego należności nastąpiło 28 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30.12.2008 r. zostały wobec I. W. i J. K. wydane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzje z dnia 30 grudnia 2008 r. nr (...) i z dnia 22 czerwca 2012 r. nr (...) o ich odpowiedzialności jako osób trzecich (likwidatorów spółki z o.o.) za należności z tytułu składek dłużnika (...) sp. z o.o. NIP: (...).

Wyrokiem z dnia 28 maja 2021 r., sygn. akt III AUa 84/21, Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 października 2013 r. sygn. akt VII U 216/09 w ten sposób, że oddalił odwołanie J. K. i I. W. od decyzji z dnia 30 grudnia 2008 r. (...) oraz z dnia 30 grudnia 2008 r. (...). Skarżący wnieśli od ww. wyroku Sądu Apelacyjnego wnioski o sporządzenie uzasadnienia wyroku (wniosek I. W. z dnia 31 maja 2021 r. oraz wniosek z dnia 2 czerwca 2021 r. J. K., oba złożone przez pełnomocników procesowych skarżących. Uzasadnienie ww. wyroku Sądu Apelacyjnego zostało sporządzone, przesłane do stron wnoszących i skutecznie doręczone za pośrednictwem Portalu Informacyjnego (pełnomocnikowi J. K. w dniu 28 lipca 2021 r. oraz pełnomocnikowi I. W. w dniu 4 sierpnia 2021 r.).

Pismem z dnia 4 czerwca 2021 r. J. K. złożył wniosek doręczony 7 czerwca 2021 r. o stwierdzenie wygaśnięcia decyzji (...) z dnia 30 grudnia 2008 r. oraz zmieniającej jej decyzji (...), argumentując, iż według wnioskodawcy z dniem 1 stycznia 2014 r. doszło do przedawnienia należności z tytułu składek wynikających z wyżej wymienionych decyzji. Decyzją z dnia z dnia 19 sierpnia 2021 r., nr: (...) (...) (...) /250 Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił stwierdzenia wygaśnięcia decyzji (...) z dnia 30 grudnia 2008 r. oraz zmieniającej jej decyzji (...). W dniu 22 września 2021 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wpłynęło odwołanie J. K. od ww. decyzji.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy. Zdaniem Sądu powołane dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania J. K. oraz I. W. okazały się bezzasadne i jako takie nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że bezsporne dla stron jest przedawnienie się należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne związanych z decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nr (...) z dnia 30 grudnia 2008 r. oraz zmieniającą ją decyzją (...) z dnia 22 czerwca 2012 r. w chwili wniesienia przez skarżących wniosku o wygaśnięcie tych decyzji, choć sporna jest kwestia dokładnej daty przedawnienia się tych należności. Z perspektywy istoty sprawy zawisłej przed tutejszym sądem rozbieżność w stanowiskach stron dotyczących daty przedawnienia się należności nie ma jednak decydującego znaczenia – uwzględniając, że bezsporne jest samo przedawnienie się tych należności w chwili zgłoszenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia decyzji, którego dotyczy zaskarżona decyzja.

Istota przedmiotowego sporu sprowadza się do dwóch kwestii – po pierwsze, dopuszczalności stwierdzenia wygaśnięcia decyzji ze względu na jej przedawnienie poza postępowaniem egzekucyjnym obejmującym przedawnione należności oraz po drugie, dopuszczalności stwierdzenia wygaśnięcia decyzji w sytuacji, gdy w stosunku do decyzji toczy się postępowanie w przedmiocie jej wadliwości.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że decyzja nr (...) z dnia 30 grudnia 2008 r. oraz zmieniająca ją decyzja (...) z dnia 22 czerwca 2012 r. dotyczyła odpowiedzialności skarżących jako osób trzecich (likwidatorów spółki z o.o.) za należności z tytułu składek dłużnika (...) sp. z o.o. Stwierdzenie to jest istotne w kontekście stanowiska wyrażonego przez organ, zgodnie z którym przedawnienie zobowiązania podatkowego po wydaniu decyzji jest okolicznością, która może i powinna być uwzględniona jedynie w postępowaniu egzekucyjnym, natomiast nie jest to okoliczność świadcząca o bezprzedmiotowości tej decyzji.

W tym kontekście organ powołał się na wyrok WSA w Warszawie, (...) SA(...) (...), w którym sąd wskazał, że gdyby przedawnienie zobowiązania podatkowego miało mieć znaczenie na gruncie art. 258 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej, to konsekwentnie jako prawnie relewantną na tym gruncie należałoby uznać każdą formę wygaśnięcia zobowiązania, wskazaną w art. 59 § 1 Ordynacji, a nie tylko przedawnienie zobowiązania, wskazaną w punkcie 9 tego przepisu. Zatem jako przesłankę wygaśnięcia decyzji należałoby wówczas potraktować także zapłatę podatku w niej określonego. Powodowałby to konieczność wydawania przez administrację podatkową ogromnych ilości decyzji w trybie art. 258 § 1 pkt 1 Ordynacji, co – abstrahując od technicznych trudności i niecelowości takiego działania – spowodowałoby zasadniczy chaos i niepewność co do stanu aktualnego obrotu prawnego (tak również: wyrok NSA o sygn. I FSK 524/13, aprobujący pogląd WSA w Warszawie o sygn. III SA/Wa 33/12, a także wyrok o sygn. I FSK 32/13, aprobujący stanowisko WSA w Warszawie o sygn. III SA/Wa 3379/11).

Jakkolwiek tutejszy Sąd popiera ww. stanowisko wyrażone przez organ oraz poparte przytoczonym orzecznictwem, należy zauważyć, że w przypadku decyzji dotyczących odpowiedzialności osoby trzeciej za przedawnione zobowiązania podatkowe dłużnika prezentowany jest również odmienny pogląd. W tym kontekście uznaje się, że wygaśnięcie z powodu przedawnienia na podstawie art. 59 § 1 pkt 9 Ordynacji podatkowej zobowiązania podatkowego pierwotnego dłużnika, skoro skutkuje zwolnieniem z odpowiedzialności za to zobowiązanie osoby trzeciej, czyni wydaną wobec tej osoby decyzję o jej odpowiedzialności za to zobowiązanie bezprzedmiotową, czego następstwem powinno być stwierdzenie jej wygaśnięcia w trybie art. 258 § 1 pkt 1 tej ustawy (jak wskazuje A. Olesińska w: A. Olesińska, Wszczęcie postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia decyzji, która stała się bezprzedmiotowa (art. 258 § 1 ordynacji podatkowej), ZNSA 2011, nr 2, s. 61: „Takie stanowisko znalazło wyraz w tezie wyroku NSA z dnia 29 kwietnia 2014 r., I FSK 641/13, przyjmowanej bez zastrzeżeń w późniejszym orzecznictwie, zob. m.in. wyrok NSA z dnia 30 maja 2018, II FSK 1381/16; z dnia 28 listopada 2019 r., II FSK 35/18; wyrok WSA w Łodzi z dnia 20 stycznia 2016 r., I SA/Łd 1161/15; WSA w Lublinie z dnia 3 lutego 2021 r., I SA/Lu 577/20. Taki sam pogląd prezentowany jest w literaturze przedmiotu, zob. m.in. R. Dowgier, w: J. Brolik, R. Dowgier, L. Etel, C. Kosikowski, P. Pietrasz, M. Popławski, S. Presnarowicz, W. Stachurski, Ordynacja podatkowa. Komentarz, Warszawa 2013, Lex; B. Brzezinski, M. Kalinowski, A. Olesińska, M. Masternak, J. Orłowski, Ordynacja podatkowa. Komentarz, t. 1, s. 791–792.”).

W ocenie Sądu Okręgowego powyższego poglądu nie można skutecznie odnieść na zasadzie analogii do zobowiązań będących przedmiotem decyzji nr (...) z dnia 30 grudnia 2008 r. oraz zmieniającej jej decyzji (...) z dnia 22 czerwca 2012 r. oraz ewentualnej podstawy prawnej stwierdzenia wygaśnięcia tych decyzji, tj. art. 162 § 1 pkt 1 kpa stosowanego na podstawie odesłania zawartego w art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z art. 162 § 1 pkt 1 kpa organ administracji publicznej, który wydał decyzję w pierwszej instancji, stwierdza jej wygaśnięcie, jeżeli decyzja stała się bezprzedmiotowa, a stwierdzenie wygaśnięcia takiej decyzji nakazuje przepis prawa albo gdy leży to w interesie społecznym lub w interesie strony. Natomiast zgodnie z art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w sprawach uregulowanych ustawą stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Zatem, w ocenie tutejszego sądu nie istnieje możliwość stwierdzenia wygaśnięcia ww. decyzji ze względu na ich bezprzedmiotowość jako decyzji przedawnionych. Konsekwentnie, okoliczność przedawnienia ww. decyzji może być uwzględniona w postępowaniu egzekucyjnym. Oznacza to, że nie mają racji skarżący w zakresie, w jakim twierdzą, że przedawnienie decyzji nr (...) z dnia 30 grudnia 2008 r. oraz zmieniającej jej decyzji (...) z dnia 22 czerwca 2012 r. może być hipotetycznie podstawą stwierdzenia ich wygaśnięcia ze względu na bezprzedmiotowość.

Drugą z kwestii kluczowych dla rozstrzygnięcia przedmiotowego sporu i decydujących o ocenie, czy odwołania skarżących są zasadne jest wpływ bieżącego terminu na wniesienie skargi kasacyjnej od wyroku sądu II instancji dotyczącego prawidłowości decyzji nr (...) z dnia 30 grudnia 2008 r. oraz zmieniającej jej decyzji (...) z dnia 22 czerwca 2012 r. na dopuszczalność stwierdzenia jej wygaśnięcia ze względu na jej bezprzedmiotowość. Jak wynika z ustalonego przez tutejszy sąd stanu faktycznego, w chwili wniesienia przez skarżących wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia decyzji nr (...) z dnia 30 grudnia 2008 r. oraz zmieniającej jej decyzji (...) z dnia 22 czerwca 2012 r. nadal biegł termin na wniesienie skargi kasacyjnej od wyroku sądu II instancji potwierdzającego prawidłowość ww. decyzji, którego początkowym terminem było doręczenie skarżącym pisemnego uzasadnienia wyroku.

Jak wynika z poglądu utrwalonego w doktrynie i orzecznictwie, postępowanie dotyczące wygaśnięcia decyzji może być prowadzone tylko wówczas, gdy bezsporne jest jej występowanie w obrocie (A. Mariański (red.), *Ordynacja podatkowa. Komentarz*, Warszawa 2021). Zgodnie z uzasadnieniem wyroku NSA we W. z 5.12.1989 r., SA/Wr 335/89, (...) 1990, nr 1, poz. 11, „Uprawnienie organu administracji do stwierdzenia wygaśnięcia decyzji, określone w art. 162 § 1 k.p.a., przysługuje tylko wtedy, kiedy nie toczy się postępowanie odwoławcze”. Na ww. stanowiska i wypowiedzi orzecznictwa i doktryny powołał się organ, twierdząc, że postępowanie w sprawie wygaśnięcia decyzji może być prowadzone jedynie wówczas, gdy bezsporne jest występowanie tej decyzji w obrocie prawnym, a trwające spory dotyczące wadliwych w ocenie odwołujących się decyzji powinny być najpierw zakończone. Wynika to z faktu, że gdy strona kwestionuje prawidłowość decyzji w trybie odwoławczym (lub innym trybie wzruszenia decyzji) to nie można uznać, że leży w interesie społecznym lub interesie strony stwierdzenie jej wygaśnięcia.

Aprobując powyższe poglądy, w ocenie tutejszego sądu, są one relewantne dla przedmiotowego sporu. Należy wskazać, że postępowanie dotyczące decyzji nr (...) z dnia 30 grudnia 2008 r. oraz zmieniającej jej decyzji (...) z dnia 22 czerwca 2012 r. zakończyło się prawomocnym wyrokiem z dnia 28 maja 2021 r., sygn. akt III AUa 84/21, wydanym przez Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Należy zatem uznać, że płynący termin na wniesienie skargi kasacyjnej ma analogiczny skutek dla dopuszczalności uznania decyzji za bezprzedmiotową jak toczące się w stosunku do tej decyzji postępowanie odwoławcze. Skarga kasacyjna stanowi, m.in. obok skargi o wznowienie postępowania, skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oraz skargi nadzwyczajnej, nadzwyczajny środek zaskarżenia, służący zaskarżaniu prawomocnych orzeczeń.

Należy zauważyć, że w świetle stanowiska organu, jak też przytoczonych poglądów pochodzących z orzecznictwa i doktryny, możliwość podważenia decyzji nie odnosi się do przesłanki bezprzedmiotowości z art. 162 § 1 pkt 1 kpa, ale do przesłanki interesu społecznego i interesu strony. W ww. stanowiskach wskazano bowiem, że skoro skarżący

wnosząc odwołanie ma interes prawny w tym, aby w ogóle obalić wydaną decyzję, to nie może mieć jednocześnie interesu w tym, aby w trakcie trwania postępowania odwoławczego zostało stwierdzone wygaśnięcie takiej decyzji.

W ocenie tutejszego sądu na gruncie przedmiotowego sporu ww. okoliczności świadczą o niedopuszczalności stwierdzenia wygaśnięcia decyzji (...) z dnia 30 grudnia 2008 r. oraz zmieniającej jej decyzji (...) z dnia 22 czerwca 2012 r. jako bezprzedmiotowych. Stwierdzenie wygaśnięcia tych decyzji nie spełnia przesłanek przewidzianych w art. 162 § 1 pkt 1 kpa. W tym zakresie twierdzenia skarżących nie zasługują na uwzględnienie. Z ww. względów tutejszy sąd orzekł jak w sentencji (pkt 1 wyroku) i oddalił odwołania. Biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną obydwóch odwołujących się na zasadzie art. 102 k.p.c. odstąpiono od obciążania odwołujących się kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego.